Aflevering 1: Paniek

Lieve Maria,

Laat ik beginnen met een bekentenis. De afgelopen coronaweken hebben me doen inzien dat ik niet de persoon ben die ik al 35 jaar denk te zijn. Of, beter gezegd, dat ik eigenschappen heb die zich niet eerder geopenbaard hebben. Als we straks, in dat afschuwelijke 'nieuwe normaal', beiden met een integraalhelm op en gewikkeld in een knuffelgordijn eindelijk weer eens samen kunnen gaan koffiedrinken, zul je het ongetwijfeld aan me merken: de relaxte komt-wel-goed-Anna is niet meer. Ik blijk een paniekvogel. Een zenuwlijer. Je zou me niet herkennen als je me tussen de schappen in de supermarkt ziet schieten: onzeker, schrikachtig. Continu op m'n hoede voor een misstap van mezelf of een ander. Zou de mevrouw bij de ketjap vinden dat ik te dicht in de buurt kom als ik de kroepoek even héél snel in m'n karretje gooi? Moet die vent nu serieus alle bananen even in z'n hand nemen voordat hij een tros pakt en doorloopt? Moet ik hoesten? (Oh God nee, ik hoef toch niet te hoesten?!) En worden de handvatten van de karretjes eigenlijk nog wel door het supermarktpersoneel ontsmet, of had ik dat zelf moeten doen en ben ik nu in feite de virusdeeltjes van mijn voorganger in mijn eigen handen aan het masseren? Het zweet prikt onder m'n oksels, m'n handen trillen en ik ben blij als ik weer buitensta.

Nog zoiets. De vierjarige doet mij en D. in alles na. Hij scheldt als een oude zeerover (volledig mijn schuld, I know) en hij niest sinds kort met net zo veel geweld als D. Het geluid laat zich lastig omschrijven, maar denk aan een roedel leeuwen die aan de ene kant van de steppe een andere roedel waarschuwt voor naderend gevaar. Het is een oerbrul waar de overburen rechtop van in bed zitten. Vooruit, het brulletje van de vierjarige is iets bescheidener, maar in mijn paniekfantasie hangt de juf al aan de telefoon. Of we deze virusverspreider even héél snel willen komen ophalen? Vanochtend, voordat hij naar school ging, ben ik even met hem gaan zitten. "Als je op school nou een keer moet niezen, doe je dat dan héél zachtjes? Dat niemand het hoort en zeker de juf niet? Je bent al twee maanden niet naar school geweest en we zouden het heel jammer vinden als je opleiding nu weer vertraging oploopt." De vierjarige knikte. "Ik nies vanaf nu gewoon als een muisje." Ik zwaaide hem uit, maar was er niet gerust op. En dan heb ik het niet eens over de vraag of die kindjes het virus nou wel of niet snel kunnen oplopen en doorgeven.

Maria, ik ben nérgens meer gerust op. Misschien heb jij troostende woorden, aloë vera voor onder m'n prikoksels of gewoon iets met heel veel calorieën? Hoe houd jij het uit?

Liefs, Anna

Lieve Anna,

Hoe graag had ik je wijze woorden willen sturen, of tips. Maar ik kan je alleen een schrale troost bieden: je bent niet de enige. Het is onder deze omstandigheden onmogelijk om buitenshuis welke activiteit dan ook op een normale manier uit te voeren – ook voor een nanoneuroot als ik. De strijd om jezelf en/of je spullen enigszins vrij van coronadeeltjes van buiten naar binnen te krijgen is gewoonweg niet te winnen.

Ook voor mij is ieder supermarktbezoek De Hel. Vanzelfsprekend ontsmet ik altijd grondig het handvat van het winkelkarretje, maar er volgt onvermijdelijk een onbewaakt ogenblik waarin je per ongeluk het karretje even vastpakt aan een met corona geïnfecteerde zijstang. Natuurlijk precies weer met je rechterhand, die je dus niet meer kan gebruiken. Ik weet niet of jij wel eens geprobeerd hebt om met links al je boodschappen bij de zelfscankassa af te rekenen? Ik kan je vertellen: dat is moeilijk. Zeker als je al die boodschappen ook met diezelfde linkerhand in een linnen tasje moet zien te wurmen en de vuistregel ‘zwaar onderop, licht bovenop’ in acht wil nemen. Ik was er zo lang mee bezig dat de kassa op een gegeven moment dacht dat ik er niet meer was en al mijn gescande boodschappen annuleerde. Kon ik dus weer opnieuw beginnen. En hoe mensen dan naar je staren! Ik heb ook weleens met zo’n blik naar iemand gekeken; als er buiten op straat een ongewassen kerel met een bruin blik Schultenbräu tegen een lantaarnpaal stond te praten.

Denk niet dat ik jouw problemen bagatelliseer, maar een paniekzaaier en een zenuwlijer was ik altijd al; ik ben nu ook nog langzaam aan het veranderen in de dorpsgek.

Overigens gaat de ellende thuis gewoon door. Ik durfde de boodschappen niet zomaar in de kast te zetten, dus heb ik eerst de hele zooi afgenomen een Dettol-doekje. (Een van de weinige momenten dat je dankbaar bent dat tegenwoordig bijna alles in plastic wordt verpakt.) En net toen ik dacht alles onder controle te hebben, kwam het breekpunt: sta ik nu echt de draadjes van een netje gele uien af te vegen?! Ik kon mezelf er nog net van weerhouden om het hele netje in de vuilnisbak te gooien. Misschien moet ik me schikken in mijn lot; als Onze-Lieve-Heer heeft besloten dat hij mij bij zich wil roepen in deze coronatijd, dan geef ik me over. Ik hoop dat ik zo min mogelijk mensen mee zal sleuren, maar ik zal dankbaar zijn voor al het gedoe en lijden dat mij dan verder bespaard zal blijven.

Wat spook jij nu de hele dag uit? Komen de muren al op je af in je Vinex-wijk?

Liefs, Maria